

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείοντες: Edel Grace, Peter Sweetman

Αναιρεσίβλητο: An Bord Pleanála

Προδικαστικό ερώτημα

Στην περίπτωση που:

- α) ο κύριος σκοπός ενός προστατευόμενου τόπου είναι να αποτελεί οικότοπο για συγκεκριμένο είδος,
- β) δεδομένων των χαρακτηριστικών του οικοτόπου τα οποία ευνοούν το εν λόγω είδος, το μέρος του τόπου το οποίο είναι ευνοϊκό θα μεταβληθεί κατ' ανάγκη με την πάροδο του χρόνου και
- γ) ως μέρος του σχεδιαζόμενου έργου, πρέπει να εκπονηθεί σχέδιο διαχείρισεως για το σύνολο του τόπου (το οποίο θα περιλαμβάνει μεταβολές στη διαχείριση μερών του τόπου μη άμεσα επηρεαζόμενων από το ίδιο το έργο), σχέδιο το οποίο έχει σκοπό να διασφαλίσει ότι, σε δεδομένο χρονικό σημείο, το μέρος του τόπου το οποίο είναι κατάλληλο ως οικότοπος, κατά τα προεκτεθέντα, δεν μειώνεται και μάλιστα μπορεί να αυξηθεί· αλλά
- δ) ορισμένο μέρος του τόπου δεν θα είναι πλέον δυνατόν, όσο υφίσταται το έργο, να αποτελέσει κατάλληλο οικότοπο, μπορούν μέτρα όπως τα περιγραφόμενα στο στοιχείο γ' ορθώς να θεωρηθούν ως μέτρα αμβλύνσεως;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Supreme Court (Ιρλανδία) στις 3 Απριλίου 2017 — Volkmar Klohn κατά An Bord Pleanála

(Υπόθεση C-167/17)

(2017/C 178/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

Supreme Court

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλών: Volkmar Klohn

Εφρεσίβλητο: An Bord Pleanála

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Δύναται η κατά το άρθρο 10α της οδηγίας σχετικά με τη συμμετοχή του κοινού απαίτηση «μη απαγορευτικού κόστους» να έχει εφαρμογή σε μια υπόθεση όπως η παρούσα, όπου η προσβληθείσα άδεια εκδόθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά της εν λόγω οδηγίας, ενώ επίσης η δίκη για την προσβολή της εν λόγω άδειας κινήθηκε πριν από την ημερομηνία αυτή; Σε καταφατική περίπτωση, έχει αυτή η απαίτηση «μη απαγορευτικού κόστους» εφαρμογή σε όλα τα δικαστικά έξοδα που ανέκυψαν στο πλαίσιο της δίκης αυτής ή μόνο στα δικαστικά έξοδα που ανέκυψαν μετά τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά;
- 2) Μήπως ο εθνικός δικαστής που διαθέτει διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την καταδίκη του ηττηθέντος διαδίκου στα δικαστικά έξοδα, ελλείπει οποιοδήποτε μέτρο θεσπισθέντος από το οικείο κράτος μέλος για τη μεταφορά του άρθρου 10α της οδηγίας σχετικά με τη συμμετοχή του κοινού, οφείλει, όταν εκδίδει απόφαση σχετικά με τα δικαστικά έξοδα σε δίκη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, να διασφαλίσει ότι η απόφασή του δεν θα έχει ως αποτέλεσμα να καταστήσει «απαγορευτικό» το κόστος της δίκης, είτε επειδή η σχετική διάταξη έχει άμεση εφαρμογή είτε επειδή ο εθνικός δικαστής πρέπει να ερμηνεύσει τους εθνικούς δικονομικούς κανόνες κατά τρόπο που, στο μέτρο του δυνατού, στοιχεί με τους σκοπούς του άρθρου 10α;
- 3) Όταν η καταδίκη στα δικαστικά έξοδα δεν συνοδεύεται με κανένα περιορισμό και, εφόσον κανένα ένδικο μέσο δεν ασκήθηκε κατ' αυτής, θεωρείται αμετάκλητη κατά το εθνικό δίκαιο, απαιτεί το δίκαιο της Ένωσης όπως:
 - α) ο Taxing Master που έχει, βάσει του εθνικού δικαίου, το καθήκον καθορισμού του ύψους των δικαστικών εξόδων στα οποία ευλόγως υποβλήθηκε ο νικήσας διάδικος, ή

β) ο δικαστής που επελήφθη αιτήσεως δικαστικού ελέγχου της αποφάσεως του Taxing Master αποστεί, παρά ταύτα, από τα εφαρμοστέα μέτρα του εθνικού δικαίου και καθορίσει το ποσό των δυναμένων να ανακτηθούν δικαστικών εξόδων κατά τρόπο που να διασφαλίζεται ότι τα έξοδα αυτά δεν καθιστούν απαγορευτικό το κόστος της δίκης;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Raad van State (Κάτω Χώρες) στις 6 Απριλίου 2017 — X κατά Belastingdienst/Toeslagen

(Υπόθεση C-175/17)

(2017/C 178/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Raad van State

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλών: X

Εφεσίβλητη: Belastingdienst/Toeslagen

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 13 της οδηγίας 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ 2008, L 348· οδηγία για την επιστροφή), σε συνδυασμό με τα άρθρα 4, 18, 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δίκαιο της Ένωσης επιβάλλει όπως το ένδικο μέσο της εφέσεως, αν το εθνικό δίκαιο προβλέπει διαδικασίες κατά αποφάσεως η οποία περιέχει απόφαση επιστροφής κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 4, της οδηγίας 2008/115/ΕΚ, έχει αυτομάτως ανασταλτικό αποτέλεσμα όταν ο υπήκοος τρίτης χώρας υποστηρίζει ότι η εκτέλεση της αποφάσεως επιστροφής συνεπάγεται σοβαρό κίνδυνο παραβιάσεως της αρχής της μη επαναπροώθησεως; Με άλλα λόγια, πρέπει σε μια τέτοια περίπτωση ο ενδιαφερόμενος υπήκοος τρίτης χώρας να μην απελαθεί έως ότου παρέλθει η προθεσμία ασκήσεως εφέσεως ή, αν ασκήθηκε έφεση, έως ότου εκδοθεί απόφαση επί της εφέσεως αυτής, χωρίς ο ενδιαφερόμενος υπήκοος τρίτης χώρας να πρέπει να υποβάλει χωριστή αίτηση προς τούτο;
- 2) Πρέπει το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326· οδηγία για τις διαδικασίες), σε συνδυασμό με τα άρθρα 4, 18, 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δίκαιο της Ένωσης επιβάλλει όπως, όταν το εθνικό δίκαιο προβλέπει διαδικασίες σχετικά με την απόρριψη αιτήσεως άσυλο κατά την έννοια του άρθρου 2 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, το ένδικο μέσο της εφέσεως έχει αυτομάτως ανασταλτικό αποτέλεσμα; Με άλλα λόγια, πρέπει σε μια τέτοια περίπτωση ο ενδιαφερόμενος αιτών άσυλο να μην απελαθεί έως ότου παρέλθει η προθεσμία ασκήσεως εφέσεως ή, αν ασκήθηκε έφεση, έως ότου εκδοθεί απόφαση επί της εφέσεως αυτής, χωρίς ο ενδιαφερόμενος αιτών άσυλο να πρέπει να υποβάλει χωριστή αίτηση προς τούτο;